

[Hanne Budtz.]

sted, som vi kunne ønske fra vor side, således at vi i enighed har kunnet afgive den nu foreliggende betænkning.

Uden at skulle gentage alt for meget vil jeg dog fremhæve, hvor vigtigt det efter vor mening er, at styrelsen er blevet det centrale organ, en styrelse på højst 9 medlemmer, således at der virkelig kan blive et effektivt arbejde ud af det, og således at rådet, som det jo er det naturligste, bliver den store flade i pyramiden, der skal arbejde med dette forslag, et arbejde, der skal vare ved langt ud i fremtiden, og derfor er det rigtigt at gøre et forsøg på at knytte de bedst kvalificerede kræfter, man kan skaffe, til dette arbejde. Dette gælder jo ikke alene styrelsens forholdsvis få medlemmer, men vel nok i allerførste række de to personer, nemlig styrelsens formand og direktøren for sekretariatet, af hvis indsats jeg mener det vil afhænge, hvorledes dette område fremtidigt skal administreres.

Det må være på sin plads her at nævne — det er en gentagelse fra første behandling — at det jo ikke drejer sig om noget nyt område, men om en betydelig udvidelse af det arbejde, der på så forbilliglig måde er udført af Saxildudvalget, et arbejde, der viser vej frem. Også Mellempfolkeligt Samvirke har vist eksempler, omend i betydelig mindre format, på, hvordan dette arbejde kan udføres i fremtiden, men med betydelig større midler.

Det er også tilfredsstillende at se, hvordan det, siden vi havde lovforslaget til første behandling, virkelig er kommet til en anerkendelse af den indsats, som Det danske Missionsselskab har gjort. Vi hørte jo uhyre lidt om det indtil første behandling, hvor vel navnlig repræsentanterne for venstre og det konservative folkeparti gav udtryk for anerkendelse af dette arbejde. Vi har nu i udvalget haft henvendelse fra repræsentanter for missionsselskaberne, der har tilbudt at stille deres meget store og rige erfaringer til rådighed, idet de dog pointerede, at de helt naturligt ønsker at

fortsætte det betydelige arbejde, de har gjort hidtil, på samme måde fremover. Ikke mindst tror jeg, at vi kan drage nytte af at høre, hvordan missionsselskaberne har instrueret deres folk, inden de har sendt dem ud, givet dem betydelige informationer, ikke alene herhjemme, men også i et samlingscenter, de har i London.

Jeg skal i øvrigt heller ikke gå ind på de enkelte arbejdsområder, styrelsen får. Det er nu klargjort i loven, og det ærede medlem hr. K. B. Andersen har været inde på en mere nøje gennemgang af det. Jeg vil tilføje, at hånd i hånd med alle de pædagogiske opgaver, som styrelsen får med at lære folk herhjemme og folk derude, stipendiater og eksperter, går jo hele den indsats, som sker gennem et handelsmæssigt samkvem med udviklingslandene. Det er klart, at levering af materialer, maskiner, vil op hjælpe deres industri; levering af kvæg og fjerkræ til landbrug er et led i det arbejde på en forhøjelse af levestandarden, som det jo kommer an på. Det er udtrykt sådan, at formålet med hjælpen skulle være en formindskelse af forskellen i levestandard mellem de rige lande i vesten og landene under udvikling, og det må vel være ensbetydende med, at det er udviklingslandenes levestandard, der skal forhøjes. Derfor er det afgørende, at der bliver vedtaget bestemmelser, hvorefter nogen hjælp gives i form af lån til de pågældende lande og anden hjælp gives i form af kreditgarantier til private firmaer. Det er en form for hjælp, som vi mener er særdeles hensigtsmæssig.

Vi må heller ikke i den forbindelse glemme, hvor mange danske handels- og ingeniørfirmaer der ofte enkeltvis yder betydelig større investeringer og dermed har betydelige risici, end den danske stat vil kunne klare, og vi skal heller ikke glemme, hvor mange af disse firmaer der i virkeligheden oplærer folk derude, som simpelt hen kun kan bruge befolkningen, borgerne i udviklingslandene, i deres firmaer, efter at de har oplært dem, hvad enten det